

Слова Жыцця на ліпень 2016

**«Вы ж будзьце адзін да аднаго лагоднымі, міласэрнымі, даруйце адзін аднаму, як і Бог у Хрысце дараваў вам» (Эф 4, 32)**

Няма нічога больш прыгожага, як пачуць: «Я люблю цябе». Калі хтосьці любіць нас, мы не адчуваем сябе адзінокімі, крочым упэўнена, можам падстаўляць чола цяжкасцям і крытычным сітуацыям. А калі любоў становіцца ўзаемнай, то яна ўзмацняе давер і надзею, і мы адчуваем сябе атуленымі апекай. Мы ўсе ведаем, што для таго, каб дзеці добра развіваліся, патрэбна асяроддзе, поўнае любові, патрэбны хтосьці, хто будзе любіць іх. Гэтая праўда датычыцца ўсіх, незалежна ад узросту. Таму Слова Жыцця запрашае нас быць добразычлівымі адзін да аднаго, гэта значыць — любіць, і як прыклад падае нам самога Бога.

Менавіта Ягоны прыклад нагадвае нам, што любоў з'яўляецца не нейкім абстрактным пачуццём, але цалкам канкрэтным:

**«Вы ж будзьце адзін да аднаго лагоднымі, міласэрнымі, даруйце адзін аднаму, як і Бог у Хрысце дараваў вам».**

Акрамя таго, любіць іншага азначае для нас слухаць яго, выказваць яму шчырую зацікаўленасць, падзяляць з ім радасці і выпрабаванні, апекавацца ім, спадарожнічаць яму на ягоным шляху. Гэты іншы ніколі мне не чужы, але гэта мой брат, сястра, хтосьці, каму я хачу служыць. Такі погляд — поўная супрацьлегласць таму, калі іншы чалавек разглядаецца як супернік, канкурэнт, вораг, якому нават жадаюць зла, прыціскаюць яго, нават адкідаюць, аб чым, на жаль, нам штодня паведамляюць СМІ. Нават калі мы не ідзём так далёка, то ці не адчуваем мы антыпатыю, варожасць альбо проста абыхавасць, адсутнасць цікавасці да людзей, якія зрабілі нам нешта нядобрае, якія нам непрыемныя ці не належаць да нашай сацыяльнай групы?

Любіць адзін аднаго ўзаемна, як нас вучыць Слова Жыцця, азначае ісці шляхам міласэрнасці, быць гатовымі ўзаемна прабачыць адзін аднаму, калі ўчыняем памылкі.

**«Вы ж будзьце адзін да аднаго лагоднымі, міласэрнымі, даруйце адзін аднаму, як і Бог у Хрысце дараваў вам».**

Каб рэалізаваць наказ Езуса, К'яра Любіч, на пачатку жыцця новай хрысціянскай супольнасці, заключыла са сваімі першымі кампаньёнкамі пакт узаемнай любові. Тым не менш, «на пачатку ў гэтай групе дзяўчат не заўсёды было лёгка любіць такім радыкальным чынам. Мы былі такімі ж, як і ўсе (нават тады, калі нас падтрымлівала асаблівая Божая ласка, неабходная для стварэння руху); на нашых узаемаадносінах лёгка асядаў пыл, і адзінства падлягала аслабленню. Гэта адбывалася кожны раз, калі мы звярталі ўвагу на нечыя слабасці і недасканаласці. Калі асуджаеш чалавека — жар узаемнай любові астуджаецца.

Для таго, каб справіцца з такімі сітуацыямі, якія паўтараліся зноў і зноў, у адзін цудоўны дзень мы падумалі пра тое, каб заключыць спецыяльнае пагадненне паміж сабою. Назвалі яго «пактам міласэрнасці». Гэта быў пакт, у якім мы бралі на сябе абавязацельства кожную раніцу глядзець на суседа, з якім сутыкнуліся — у факаляры, у школе, на працы ... — так, як бы гэта быў зусім новы чалавек, і не ўзгадваць нічога з

мінулага; але ўсё, што было да гэтага часу, пакрываць любоўю. І гэтая штодзённая амністыя, якая ўтваралася ў нашых сэрцах, гэтае ўніверсальнае прабачэнне адразу стварала ўзаемную блізкасць. Гэта было моцнае рашэнне, прынятае ўсімі намі разам; яно дапамагала нам заўсёды быць першымі ў любові на ўзор міласэрнага Бога, які даруе і забывае».1

Пакт міласэрнасці! А ці не магло б гэта быць спосабам узрастання ў дабрыні?

А. Фабіа Чардзі OMI

1Ch. Lubich, Miłość wzajemna, Fundacja Mariapoli, Warszawa 2014, s. 90.